

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Real-practic s. r. o.**, se sídlem Neumannova 1453, Praha, zastoupena JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem Hradiště 97/4, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Městský úřad Libochovice**, se sídlem nám. 5. května 48, Libochovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 4. 2016, č. j. 15 A 41/2016 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 18. 10. 1999 vydal Městský úřad Libochovice (dále jen „žalovaný“) podle ust. § 104 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) „potvrzení o existenci stavby“ č. j. výst./837/99 (dále jen potvrzení). V potvrzení uvedl, že v areálu bývalého JZD Charvátce byly vystavěny cca před 20 lety tyto stavby: Sklad strojů (stavební povolení vydáno 9. 1. 1979, pod č. j. 332-2/5-2391/78) a sklad obilí (stavební povolení vydáno 29. 12. 1978, pod č. j. 2392/78) na st. p. 89/4 a sklad olejů a truhlářských výrobků na st. p.89/5 v k.ú. Martiněves. Potvrzení bylo vydáno na základě

žádosti Zemědělského družstva vlastníků Charvátce pro účely zápisu uvedených staveb do katastru nemovitostí.

II.

[2] Žalobkyně brojila proti potvrzení o existenci stavby žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Tvrdila, že stavba na st.p. 89/4 i přes čestné prohlášení bývalého vlastníka nikdy neplnila funkci skladu obilí. Podle přiloženého potvrzení bývalých zaměstnanců byla stavba využívána jako kovárna, zámečnická dílna, lakovna malého rozsahu, truhlárna, strojní obrobna a klempírna. S ohledem na výše uvedené měla žalobkyně za to, že napadené potvrzení o existenci stavby výrazně zasahuje do jejích práv, neboť v potvrzení uvedený účel stavby neodpovídá faktickému stavu a žalobkyni hrozí ve správním řízení vedeném Městským úřadem v Roudnici nad Labem další zásahy do jejích práv. Proto navrhla, aby krajský soud zrušil potvrzení o existenci stavby.

[3] Krajský soud žalobu odmítl. Nejprve se zabýval povahou předmětného potvrzení. Dospěl k závěru, že potvrzení o existenci stavby neurčuje práva a povinnosti. Jedná se pouze o osvědčení, které konstatuje existenci nedohledaných rozhodnutí o povolení staveb a jejich kolaudaci. Toto potvrzení tak nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v § 70 písm. a) s. ř. s. Nejedná se tedy o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Žaloba je tak podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná. Proto ji krajský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. I pokud by bylo potvrzení o existenci stavby považováno za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., byla by žaloba opožděná, neboť bylo vydáno na žádost právního předchůdce žalobkyně již v roce 1999.

III.

[4] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že právní povaha správních aktů se posuzuje primárně podle jejich obsahu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 104 stavebního zákona a nahradilo kolaudační rozhodnutí, které je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Potvrzení by mělo mít stejné účinky, tj. zakládat, měnit, rušit nebo závazně určovat práva a povinnosti. V případě absence nedochovaného kolaudačního rozhodnutí by stavba byla užívána nezákonně, což by zakládalo další související povinnosti na straně stěžovatelky. Stěžovatelka nesouhlasila ani s názorem krajského soudu ve vztahu k opožděnosti žaloby, neboť o potvrzení se stěžovatelka dozvěděla teprve dne 10. 2. 2016 (z výzvy Městského úřadu Roudnice nad Labem ke sjednání nápravy ze dne 9. 2. 2016). Podle stěžovatelky tak byla zachována lhůta k podání žaloby dle § 72 s. ř. s.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně zrušil potvrzení

pokračování

o existenci stavby a uložil žalovanému povinnost uhradit stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

IV.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Kasační stížností je však napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), b), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[11] Klíčovou právní otázkou v dané věci je posouzení povahy potvrzení o existenci stavby. Stěžovatelka zastává názor, že předmětné potvrzení je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutím přezkoumatelným soudem ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožnil.

[12] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[13] Dělicím kritériem pro přípustnost soudního přezkumu správních rozhodnutí není jejich hmotně či procesněprávní povaha, nýbrž konkrétní projev v právní sféře účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 -

55, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42).

[14] Povahou potvrzení o existenci stavby se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již zabýval. V rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 2/2008 - 76, uvedl, že „*Předmětným úkonem městský úřad pouze potvrdil, že na pozemku p. č. 63/2 ve vlastnictví stěžovatele se nachází stavba zpevněné komunikace s asfaltovým povrchem. Obsahem tohoto potvrzení bylo pouze konstatování faktického stavu, jak byl zjištěn na místě samém. Z jeho obsahu podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v důsledku jeho vydání byla založena, změněna, deklarována, zrušena či závazně určována veřejná práva nebo povinnosti stěžovatele. Proto ho nelze považovat za úkon, který by jakkoli zasahoval do právní sféry stěžovatele. Závěr krajského soudu, že předmětné potvrzení není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví je tedy v souladu se zákonem.*“

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od tohoto závěru a plně jej přebírá také pro nyní posuzovanou věc. Potvrzením o existenci stavby žalovaný pouze potvrdil, že v areálu bývalého JZD Charvátce byl cca před 20 lety vystavěn sklad strojů a sklad obilí na st. p. 89/4 a sklad olejů a truhlářských výrobků na st. p. 89/5 v k. ú. Martiněves. Obsahem tohoto potvrzení bylo tedy pouze konstatování faktického stavu v daném místě. Z předmětného potvrzení o existenci stavby nevyplývá, že by v důsledku jeho vydání byla založena, změněna, deklarována, zrušena či závazně určována veřejná práva nebo povinnosti stěžovatelky. Proto jej nelze považovat za úkon, který by jakkoli zasahoval do právní sféry stěžovatelky. Krajský soud proto nepochybil při posouzení právní otázky povahy předmětného potvrzení, pokud jej nepovažoval za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v souvislosti s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

[16] Ani skutečnost, že určitá listina může sloužit jako podklad pro řízení před katastrálním úřadem (v daném případě bylo potvrzení vydáno pro účely zápisu do katastru nemovitostí), ještě nezakládá pravomoc správních soudů k přezkumu takové listiny. Tu je třeba vždy posuzovat podle soudního řádu správního jako základního procesního předpisu upravujícího řízení ve správním soudnictví (srov. výše uvedený rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 2/2008 - 76).

[17] Poukazovala-li stěžovatelka na negativní důsledky, které jí hrozí v souvislosti s užíváním stavby v rozporu s potvrzením o existenci stavby, lze obecně odkázat na případný postup podle § 126 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje postup a podmínky změny užívání stavby.

[18] Pokud jde o krajským soudem zmíněnou opožděnost žaloby, podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy „rozhodnutí“ (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Vzhledem k tomu, že předmětné potvrzení o existenci stavby není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., krajský soud správně považoval již tuto okolnost za rozhodující k odmítnutí žaloby.

pokračování

[19] S poukazem na shora uvedené důvody zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu